

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಪರಿಚಯಸ್ಥನಂತೆ
ಮಾತಾಡಿದ ಚಾರ್ಲಿ, ಬಾರ್
ರೂಮಿನಿಂದ ಬಾಟಲಿ ತಂದು, ಗಾಜಿನ
ಲೋಟಕ್ಕೆ ಬಿಯರ್ ಸುರಿದು,
ನಮ್ಮೆದುರು ಹಿಡಿದ. ಕರಮಚಂದ
ಮೆಲ್ಲನೆ ಪೀರಿಕೆ ಹಾಕಿದ,

“ಚಾರ್ಲಿ, ನೀವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವು
ಆಂಟಿಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕಾವೇರಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದಿ
ಅಲ್ಲ?”

“ಅದೇ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ನಾನು ವೈಂಡ್
ಅಪ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು
ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿ
ಮಾಡ್ಬೇಕು.”

“ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ನೀವು ಮಾರಿದ
ಕಲಾಕೃತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಕಾವೇರಿ
ಎಂಪೋರಿಯಂಗೆ ಬಂದಿದ್ದನಂತೆ. ಯಾಕೆ
ಅಂತ ನಿಮ್ಮೇನಾದ್ರೂ ಕಲ್ಪನೆ ಇದೆಯಾ?”
ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಚಾರ್ಲಿ ಏಕಾಏಕಿ
ಗಂಭೀರನಾದ. ಸಂದಿಗ್ಧಕ್ಕೊಳಗಾದವನಂತೆ
ಕಂಡ.

“ನನ್ನೆ ಇದು ಅರ್ಥ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ.
ಮೊದಲು ಬಂದವು ಯಾರು? ನಂತ್ರ ಬಂದ
ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೂ, ಮೊದಲಿನನ್ನಿಗೂ ಏನ್
ಸಂಬಂಧ? ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ನಾನು ಎಲ್ಲಾ
ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀನಿ. ಇದರ ಆರಂಭ ಸುಮಾರು
ನಾಲ್ಕು ವಾರಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಯ್ತು. ಅಂತ
ಕಾಣುತ್ತೇ. ಹಾಂ, ಅನುಮಾನ ಬೇಡ...
ನಿಖರವಾಗೇ ಹೇಳ್ತೆಹುದು.”

ಜೇಬಿನಿಂದ ಮೊಬೈಲು ತೆಗೆದು,
ಚಕಚಕನೆ ಬೆರಳಾಡಿಸಿದ.

“ಹಾಂ. ಇಲ್ಲೋಡಿ. ಪದ್ಯ.”

ಆತ ಚರವಾಣಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ
ಹಿಡಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೌಪದಿ
ಹೀಗಿತ್ತು:

“ಚಿಕ್ಕಪ್ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ನೂರೇಟು

